

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 11Csp/151/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716216352
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Sabadošová
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2018:7716216352.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudkyňa JUDr. Tatiana Sabadošová v právnej veci žalobkyne N. Y., T. XX.X.XXXX, H. G. Č.. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Imrichom Hrubým so sídlom Farská 32, 071 01 Michalovce, IČO: 35 550 295 proti žalovanej Endepro, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 35 805 731 zastúpenej likvidátorom C/L/A CONSULTANCY a.s., so sídlom Tomášikova 10/D, 821 03 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 48 092 860, zastúpeného advokátskou kanceláriou RR Legal Corp, s.r.o. so sídlom Humenské nám. 4, 851 07 Bratislava, IČO: 46 789 634, o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o určení neplatnosti zmluvy, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 516,- € a zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 150,- € takto

rozhodol:

I. U r č u j e, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 570161633 zo dňa 4.11.2013 uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov.

II. U r č u j e, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 570161633 zo dňa 4.11.2013 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná.

III. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 516,- € žalovaný žalobkyni žalobu z a m i e t a.

IV. V časti o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 150,- € žalobkyni žalovaným konanie z a s t a v u j e.

V. Stranám náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu 11.11.2016 domáhala proti žalovanej aby súd rozhodol, že tak, že určí, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.11.2013 uzavretý medzi žalobkyňou a žalovanou je bezúročný a bez poplatkov, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.11.2013 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná, vydania bezdôvodného obohatenia v sume 516,- € a zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 150,- € ako aj náhrady trov konania. Odôvodnila to tým, že uzavreli strany dňa 4.11.2013 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, predmetom ktorej bol úver v sume 600,- € s úrokovou sadzbou 22,38% ročne zo sumy úveru, t.j. 86,40 € s poplatkom za garantovanú službu (administratívny poplatok) v sume 120,60 €. RPMN bolo určené vo výške 70,38 % a celková čiastka, ktorú bola povinná zaplatiť predstavovala sumu 807,- €, priemerná hodnoty RPMN 46,06%. Túto sumu mala zaplatiť v 60 týždenných splátkach vo výške 13,45 € a výška poslednej splátky z dlžnej sumy bola 13,45 €. Úver bol poskytnutý na 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky je siedmy deň 60.-teho týždňa po dni uzavretia zmluvy. V ten istý deň uzavreli strany Zmluva o zabezpečení splátok úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaná ako poskytovateľ

zaviazala za odmenu pravidelne poskytovať žalobkyni službu spočívajúcu v prevzatí finančnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru, ktorý jen bol daný na základe zmluvy. Žalobkyňa sa zaviazala za tieto služby platiť celkovú odmenu 309,- € v 60 týždenných splátkach vo výške 5,15 € a výška poslednej splátky bola 5,15 € siedmy kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy. Žalobkyňa uhradila ku dňu podania žaloby sumu 484,20 € na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX a zároveň odmenu, poplatok zo Zmluvy o zabezpečení splátok úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 185,40 €. O tomto svedčí aj Dohoda o započítaní pohľadávok uzavretá medzi stranami sporu dňa 15.8.2014, ktorou došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok, pričom žalobkyňa svoj dlh na splátkach zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX započítala voči pohľadávke, ktorú mala voči žalovanej z ďalšej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 15.8.2014. Čo sa týka zmluvy o zabezpečení splátok úveru, pričom sa jedna o samostatnú zmluvu, jej vznik bol podmienený vznikom zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Túto zmluvu považuje za doplnkovú službu súvisiacu so spotrebiteľským úverom a preto odplata za službu, ktorá bola predmetom zmluvy o zabezpečení splátok úveru - vyberania splátok úveru vo výške vyššej ako 50% samostatného poskytnutého úveru, preto mala byť podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a teda aj do RPMN. V prípade, ak by bola táto odmena zahrnutá do nákladov úveru a teda aj do RPMN, tak by podstatne zvýšila hodnotu RPMN uvedenú v samotnej spotrebiteľskej zmluve. Žalobkyňa si vôbec neuvedomila pri podpisovaní zmluvy o zabezpečení splátok úveru, po tom čo podpíše zmluvu o spotrebiteľskom úvere, že odplata vyplývajúca zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru je ešte vyššia ako odplata za samostatný úver a predstavuje v skutočnosti 50 % sumy úveru a tak žalobkyňa za úver zaplatí celkom 85 % odplatu zo sumy poskytnutého úveru. V jej prípade to nie je prvý spotrebiteľský úver, ktorý jej bol poskytnutý žalovanou a v žalovanej spoločnosti je bežnou praxou pri uzatváraní spotrebiteľských úverov, že ak manažér, ktorý schvaľoval ďalšie ako prvé úvery pre žalobkyňu, pokiaľ ešte nemala splatený nejaký úver celkom, tak nesúhlasil s tým, aby bol úver uzatvorený bez zmluvy o zabezpečení splátok úveru, z čoho vyplýva, že podmienkou uzatvorenia takýchto spotrebiteľských zmlúv bola táto doplnková služba. Všeobecne ak klient uzatvára prvý úver, má možnosť ho splácať bez služby, čo znamená cez svoj účet alebo bankou, alebo so službou, čo znamená, že splátky k nemu chodí vyberať obchodný zástupca osobne. V prípade, že už klient má uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, tak príde k obchodnému zástupcovi typová správa na zákazníka, ktorého osloví s tým, že má možnosť, zobrať si ďalší úver. V prípade, že klient chce druhý úver bez služby, musí ho schváliť manažér, pretože takéto úvery obchodný zástupca neschvaľuje. V prípade teda, ak manažér toto neschváli, že úver môže byť bez služby, tak podmienkou uzatvorenia takejto zmluvy je služba o zabezpečení splátok úveru. Je nelogické, aby spotrebiteľ z vlastnej vôle pristupoval a požadoval uzatvorenie zmluvy o zabezpečení splátok úveru, čím sa jeho úver predraží, lebo musí platiť ešte aj odmenu obchodnému zástupcovi za to, že bude vyberať splátky úveru v jeho domácnosti a platiť mu za to odmenu. Taktiež by takto spotrebiteľ obmedzovala svoje súkromie pri takýchto návštevách obchodného zástupcu v domácnosti. Táto služba nebola dojednaná individuálne na žiadosť spotrebiteľa, ale dodávateľ podmienil poskytnutie ďalšieho úveru vopred predformulovaným textom, ktorý spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ani upraviť uzatvorenie takejto zmluvy o zabezpečení splátok úveru znamená pre žalobkyňu ako spotrebiteľa, že úver nemôže splácať v pobočke žalovanej, ani vkladom na jeho účet, ale že splátky bude raz týždne vyberať osobne v hotovosti do jej domácnosti obchodný zástupca za odmenu. Žalobkyňa preto poukázala na ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., že má za to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola nesprávne uvedená v jej neprospech RPMN a preto sa má úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej tvrdila, že uzatvorením zmluvy o zabezpečení splátok úveru, žalovaná chcela obísť zákon, pretože nezahrnula do celkových nákladov súvisiacich so zmluvou o spotrebiteľskom úvere ako doplnkovou službou odmenu obchodného zástupcu, ktorá predstavuje 50 % z poskytnutého úveru a preto sa za tým skrývajú kryté úroky z úveru. Z týchto dôvodov považuje zmluvu o zabezpečení splátok úveru uzavretou súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere za absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že má naliehavý právny záujem na podaní takejto určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) CSP, pretože sa tým môže vyriešiť otázka týkajúca sa porušovania spotrebiteľských práv žalovanou a môže sa odstrániť spornosť, týkajúca sa uvádzania a výpočtu RPMN. Poukázala na to, že o tom, že sa na jej úkor žalovaná obohatila sa dozvedela niekedy v mesiaci júl 2016, pričom 17.6.2016 podala žiadosť na Centrum právnej pomoci, kancelária Humenné na poskytnutie právnej pomoci v tejto veci. Odvolávala sa na ust. § 137 písm. c) CSP, §§ 39, 52 ods. 1, 2, 3, 4, 52a ods. 1, 2, 53 ods. 1, 2, 5, 6, 451 ods. 1, 2, 457 Občianskeho zákonníka, §§ 1 ods. 1, 2, 8, 2 písm. a), b), d), g), 4 ods. 1 písm. k), 7 ods. 1, 2, 9 ods. 1, 2 písm. k), 11 ods. 1 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z., § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. O ochrane spotrebiteľa. Zároveň žalobkyňa si uplatnila voči žalovanej aj nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 150,-

€ z dôvodu, že boli porušené jej práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitnými predpismi a sú spôsobilé privodiť jej ako spotrebiteľovi ujmu. Je nepochybné, že žalovaná je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Tak ako aj vyššie je uvedené, boli porušené jej práva spotrebiteľa, keďže žalovaná uvádzala nižšiu RPMN, ako mala v skutočnosti uviesť. Vzhľadom na závažnosť konania žalovanej, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi jej úžernícke správanie a značné zásahy do jej súkromia, keďže musela pristúpiť na vyberanie splátok v hotovosti v jej domácnosti, intenzitu aj dĺžku zásadného konania a dosahu, si uplatnila tento nárok.

2. Žalovaná navrhla aby súd voči nej žalobu zamietol z týchto dôvodov:

všeobecne k skutkovému stavu uviedla, že nepopiera, že medzi stranami došlo k uzavretiu: Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4. novembra 2013 (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytla žalobkyni úver v sume 600,- EUR a žalobkyni po poskytnutí úveru vznikol záväzok zaplatiť žalovanému celkovú čiastku (pri predpoklade riadneho a včasného splatenia dlhu) v sume 807,- EUR. Po uzavretí Zmluvy o úvere strany spolu uzavreli Zmluvu o zabezpečení splátok úveru dňa 4. novembra 2013 (ďalej len „Zmluva o zabezpečení splátok úveru“). Na základe Zmluvy o zabezpečení splátok úveru sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť žalovanému odmenu v sume 309,- EUR a žalovaný poskytoval žalobkyni služby uvedené v bode 1.1 tejto zmluvy. Žalobkyňa tak bola povinná z týchto zmlúv spolu zaplatiť žalovanému sumu 1.116,- EUR. Potvrdila, že žalobkyňa ku dnešnému dňu dlh z oboch zmlúv splatila. Napriek vedomostiam a predchádzajúcim skúsenostiam žalobkyne, táto dobrovoľne uzavrela so žalovaným zmluvy, ktoré sú predmetom tohto konania. Dôvody, ktorými sa domáha určenia údajnej neplatnosti Zmluvy o zabezpečení splátok úveru a určenia bezodplatnosti a bezúročnosti Zmluvy o úvere sú podľa názoru žalovaného bagateľné. Podľa Ústavného súdu SR sa porušenia základných práv dopustí súd vtedy „ak formalistickým výkladom podústavného práva odoprie autonómnej prejavu vôle zmluvných strán dôsledky, ktoré zmluvné strany takým prejavom zamýšľali vyvolať vo svojej právnej sfére“ (nález sp. zn. I. ÚS 242/07). Žalobkyňa poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorého „prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo "vyhľadávaní" dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania" (napr. nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014).

K neprípustnosť žaloby a absencia naliehavého právneho záujmu uviedla, že absentuje naliehavý právny záujem. Žalobkyňa sa žalobou domáha určenia, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov a Zmluva o zabezpečení splátok úveru je neplatná. Predmetom konania tak nie je žaloba o určenie právnej skutočnosti, ktorej možnosť podania by vyplývala priamo z právneho predpisu (napr. § 711 ods. 6 OZ, § 77 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších právnych predpisov a pod.), keďže objektívne právo výslovne neupravuje osobitne žalobu, ktorou by sa spotrebiteľ individuálne domáhal samostatne určenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy. Pred účinnosťou CSP by preto išlo o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c) OSP v znení účinnom do 30. júna 2016, ktorou sa bolo možné domáhať určenia existencie nielen práva, ale aj právneho vzťahu za predpokladu existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na tomto určení. Žalovaný si dovoľuje upriamiť pozornosť súdu na zmeny zavedené rekodifikáciou civilného procesu v otázke prípustnosti určovacích žalôb. Určovacie žaloby § 137 CSP subsumuje medzi (i) žaloby o určenie, či tu právo je alebo nie podľa § 137 písm. c) CSP a (ii) všetky ostatné určovacie žaloby (teda žaloby o určenie právnej skutočnosti) podľa § 137 písm. d) CSP. Ustanovenie § 80 písm. c) OSP, pod ktoré by žalobkyňou podaná žaloba v zmysle ustálenej súdnej praxe spadala pred 1. júlom 2016 je teraz v CSP vyjadrené ustanovením § 137 písm. c) CSP: "žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o ... určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo". Osobitne v tomto smere poukazujeme na skutočnosť, že ust. § 137 písm. c) CSP už vypustilo žaloby o určenie, či tu právny vzťah je alebo nie je a ponechalo iba žaloby o určenie, či tu právo je alebo nie je. Tento posun zákonodarca v osobitnej časti dôvodovej správy vysvetlil nasledovne: "Úplne nová koncepcia je zakotvená v písm. c) a d), kde sa rozlišuje klasická určovacia žaloba a žaloba o určení inej právnej skutočnosti podľa písmena d). Záujmom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti/ platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu žaloby určovacej." Zrejším účelom danej zmeny preto bolo znížiť zaťaženie súdov tzv. akademickými spormi, ktoré v konečnom dôsledku neriešia vo svojej podstate spor medzi stranami. Z uvedeného

teda vyplýva, že v súčasnosti nemožno žalobu podanú žalobkyňou podriaadiť pod ust. § 137 písm. c) CSP, keďže nejde o žalobu o určenie, či tu právo je alebo nie je. Takáto žaloba je potom podľa § 137 písm. d) (SP neprípustná, keďže žaloby o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP sú prípustné, iba ak to vyplýva z osobitného predpisu, čo nie je prípad podanej žaloby zo strany žalobkyne, ako to vyplýva z doterajšej ustálenej rozhodovacej praxe súdov k § 80 písm. c) OSP a z účelu uvedenej zmeny právnej úpravy, ako vyplýva z dôvodovej správy k § 137 CSP. Uvedenú zmenu v prípustnosti klasických určovacích žalôb, zákonodarca doplnilo inštitútom konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP, kde de facto, došlo k pripusteniu osobitnej žaloby o určenie právnej skutočnosti, ktorou je neprijateľnosť zmluvnej podmienky alebo nekalé obchodné praktiky, tieto však musia byť nezávislé od okolností konkrétneho prípadu (požiadavka abstraktnosti). Oprávneným subjektom na jej podanie je však výlučne len právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa a orgán dohľadu podľa osobitného predpisu. Nad rámec uvedeného žalovaný si dovoľuje zdôrazniť aj tú skutočnosť, že na požadovanom určení žalobkyňa absentuje naliehavý právny záujem. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR zo 6. decembra 2012, sp. zn.: 5Cdo/31/2011: "povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobkyne). Pokiaľ chce žalobkyňa osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie)." S ohľadom na uvedené závery Najvyššieho súdu SR, konzistentné s doktrínalnými názormi právnej vedy, žalobkyňa si (i) nespĺnila svoju povinnosť poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom požadované určovacie návrhy, a ani (ii) si nespĺnila svoju povinnosť vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (žalobkyňa sa súčasne domáha vydania bezdôvodného obohatenia a súčasne sa domáha určenia právnych skutočností). Žalovaný popiera, že by žalobkyňa mala na požadovanom určení naliehavý právny záujem, tento žalobkyňa žiadnym spôsobom neidentifikovala, a ani nepreukázala. V skratke, účinnosťou (SP sa s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti podľa osobitných predpisov, iné žaloby o určenie právnej skutočnosti vo všeobecnosti už nepripúšťajú (okrem napr. konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP). Naďalej však zostali prípustné žaloby o určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) (SP. Žaloba podaná žalobkyňou je preto žaloba o určenie právnej skutočnosti, ktorá nie je prípustná. Žalobkyňa navyše nepreukázala ani existenciu naliehavého právneho záujmu na žalobou navrhovanom určení. Ďalej uviedla, že považuje žalobu žalobkyne za nedôvodnú a jej právne názory za nesprávne, a to z tohto dôvodu. V prvom rade, žalovaný musí poukázať na to, že žalobkyňa svoj návrh opiera o znenie niekoľkých ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Občiansky zákonník" alebo "OZ"), konkrétne o ustanovenia § 52, § 52a a § 53 Občianskeho zákonníka. Takéto vymedzenie žalobnej argumentácie sa javí žalovanému ako značne nedostatočné, pretože (i) žalovaný nespochybňuje, že by v prípade zmluvných vzťahov medzi účastníkmi konania nešlo o spotrebiteľské zmluvy, no táto skutočnosť sama o sebe nič neznamená, a (ii) žalovaný spochybňuje, že by ktorékoľvek ustanovenie zmlúv uzatvorených medzi sporovými stranami spôsobovalo takú nerovnováhu v právach alebo povinnostiach žalobkyne, že by išlo o značnú nerovnováhu. Napokon sama žalobkyňa sa domáha určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, t. j. nedomáha sa neprijateľnosti zmluvných podmienok, a preto nie je zřejmé, aký má súvis argumentácia o neprijateľných zmluvných podmienkach žaloby s predmetom konaniam, tak ako ho vymedzila samotná žalobkyňa. K Zmluve o zabezpečení splátok úveru uviedla, že trvá na tom, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru bola so žalobkyňou individuálne dojednaná, je uzatvorená platne a tieto nepredstavujú neprijateľné podmienky. Zmluva o zabezpečení splátok úveru bola so žalobkyňou osobitne uzavretá až po uzavretí Zmluvy o úvere. Nemohla teda podmieňovať uzavretie Zmluvy o úvere, keďže táto bola už v čase podpisu Zmluvy o zabezpečení splátok úveru uzavretá. Uzavretie Zmluvy o zabezpečení splátok úveru bolo pritom vždy dobrovoľné. Žalovaný súčasne svojich obchodných zástupcov školí o dobrovoľnej povahe Zmluvy o zabezpečení splátok úveru, ktorí spotrebiteľov na túto skutočnosť upozorňujú. Zmluva o zabezpečení splátok úveru je samostatnou inomínatnou spotrebiteľskou zmluvou, na základe ktorej žalovaný poskytuje svojim zákazníkom doplnkovú službu uvedenú v bode 1.1 Zmluvy o zabezpečení splátok úveru, spočívajúcu predovšetkým v pravidelnom preberaní peňažných súm na úhrady splátok spotrebiteľského úveru v hotovosti na mieste určenom zákazníkom a v nadštandardných informačných povinnostiach žalovaného voči zákazníkom. Zmluva o zabezpečení splátok úveru obsahuje ustanovenia o predmete plnenia (čl. I, bod 1.1) a jeho cene (čl. I, bod 1.2), pričom obe sú vyjadrené určito, jasne

a zrozumiteľne. Je z nich totiž zrejme, aká je odmena za doplnkovú službu, ako aj to, za čo sa táto odmena platí, tzn. v čom spočíva podstata služby. Zmluvu o zabezpečení splátok úveru strany osobitne podpísali. Každá zmluva je pritom samostatne uzavieranou zmluvou, teda pokiaľ ide o jej vznik je vo vzťahu k Zmluve o úvere úplne samostatná a nie je podmienkou získania úveru, pokiaľ však ide o jej zánik tento je viazaný na zánik Zmluvy o úvere, teda pokiaľ ide o jej zánik je táto zmluva akcesorická. To preukazujú aj stanoviská Ministerstva financií Slovenskej republiky a Slovenskej obchodnej inšpekcie, ako aj rozhodovacia prax všeobecných súdov, podľa ktorej RPMN v danom prípade zahŕňa len úroky a administratívny poplatok a nie aj poplatok za zabezpečenie splátok úveru. K tomuto záveru súd dospel na základe stanovísk Slovenskej obchodnej inšpekcie a Ministerstva financií SR, navyše zmluva o zabezpečení splátok úveru bola samostatnou zmluvou, ktorá netvorila neoddeliteľnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S poukazom na § 52a ods. 1 OZ je potrebné zmluvu o zabezpečení splátok úveru posudzovať samostatne.“ (rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 2.12.2013, sp. zn. 8C/74/2012), a taktiež "Podľa názoru súdu sa odmena za doplnkovú službu nezahŕňala celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom pre účely výpočtu RPMN za predpokladu, ak jej uzatvorenie nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru a spotrebiteľ mal možnosť výberu z niekoľkých foriem pri jeho splácaní. Tak to bolo aj v danom prípade, kedy žalobkyňa mala možnosť vybrať si z dvoch foriem platenia úveru v hotovostnom aj v bezhotovostnom režime, pričom sama si určila spôsob splácania, a to výberom dohodnutých splátok zo strany obchodného zástupcu žalovaného" (rozsudok Okresného súdu Prešov z 3.11.2014, sp. zn. 25C/160/2014). Ako dôkazy predložil listiny stanovisko MF SR zo dňa 6. októbra 2011, stanovisko SOI zo dňa 14. októbra 2011 a stanovisko NBS zo dňa 3. októbra 2014. Vysvetlila, že táto služba je orientovaná predovšetkým na tých zákazníkov, ktorí nemajú zriadený bežný účet v banke. Práve v portfóliu nízkych úverov sa nachádzali často zákazníci, ktorí nemali zriadený bežný účet v banke a/alebo zároveň sa nachádzali v obciach, kde im nebola dostupná pobočka banky, v ktorej by mohli realizovať vklad na účet žalovaného. Títo zákazníci nemali záujem platiť poplatky za vklad na účet žalovaného vyberané bankami (rádovo 2,5 EUR až 3,- EUR za jeden vklad) ani cestovať k najbližším pobočkám bánk, aby splácali splátky úveru, a preto sa rozhodli, uzavrieť Zmluvu o zabezpečení splátok úveru, kde potom náklady v súvislosti s pravidelným preberaním hotovosti a poplatky za hotovostný vklad na bankový účet žalovaného, zaťažovali žalovaného. Žalobkyňa si preto dobrovoľne dohodla so žalovaným Zmluvu o zabezpečení splátok úveru po uzavretí Zmluvy o úvere. Skutočnosť, že k uzavretiu tejto zmluvy došlo v ten istý deň ako k uzavretiu Zmluvy o úvere je daný logicky len tým, že takto to bolo pre žalobkyňu výhodnejšie z hľadiska ušetrenia času a nemusela tiež opätovne cestovať za žalovaným. Zmluvu o zabezpečení splátok úveru však uzavrieť nemusela, ale zároveň mohla kedykoľvek počas trvania Zmluvy o úvere. Poukázala na ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2014 (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z.z." alebo "zákon o spotrebiteľských úveroch"): "celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok". Zo skutočnosti, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru je vo vzťahu ku vzniku Zmluvy o úvere samostatnou a uzavretou až po uzavretí Zmluvy o úvere vyplýva, že spotrebiteľ nemusí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Teda odmena zo Zmluvy o zabezpečení splátok úveru sa nezahŕňa do:

- (i) určenia najvyššej prípustnej odplaty podľa § 53 ods. 6 OZ; odplata aj odmena sú tak súlade s právnymi predpismi a dobrými mravmi;
- (ii) celkových nákladov spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.; údaje v Zmluve o úvere o celkových nákladoch žalobkyne sú tak správne;
- (iii) celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť; údaje v Zmluve o úvere o celkovej čiastke, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť, sú tak správne;
- (iv) výpočtu úrokovej sadzby; údaje v Zmluve o úvere o výške úrokovej sadzby sú tak správne; a
- (v) výpočtu RPMN; údaje v Zmluve o úvere o výške RPMN sú tak správne.

Tvrdila, že odmena za doplnkovú službu podľa Zmluvy o zabezpečení splátok úveru je primeraná a v súlade s dobrými mravmi. V plnej miere zodpovedá náročnosti toho, že okrem iného obchodný zástupca sa 60-krát musí dostaviť do miesta trvalého pobytu žalobkyne za účelom plnenia Zmluvy o zabezpečení splátok úveru, z čoho prirodzene vznikajú žalovanému aj značné náklady spočívajúce

predovšetkým v cestovných nákladoch a amortizácií (pri niektorých zákazníkoch išlo o cestu tam a späť presahujúcu aj 30 km), rovnako tak aj náklady súvisiace so stratou času a zabezpečovaní úhrad ľuďom, ktorí tieto činnosti v mene žalovaného vykonávajú. Zákazník, ktorý nemá záujem uskutočňovať takéto platby bezhotovostne navyše ušetrí aj 60-krát poplatok banky za vklad na účet žalovaného v hotovosti. Zdôraznila, že výška odmeny podľa Zmluvy o zabezpečení splátok úveru nepodlieha súdnemu prieskumu jej primeranosti podľa § 53 ods. 1 OZ, nakoľko ide o cenové dojednanie, ktoré je vyjadrené v zmluve určito, jasne a zrozumiteľne. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané", Podľa čl. 4 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len "smernica 93/13"): "hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii hlavného predmetu zmluvy ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné". Odmena za dojednanú službu je v Zmluve o zabezpečení splátok úveru hlavným zmluvným dojednaním, nejde teda o vedľajšie zmluvné dojednanie. To vylučuje aj možnosť súdu posudzovať primeranosť ceny tejto služby. Znamená to, že priamo zákon stanovuje, že ustanovenia o predmete plnenia a o cene plnenia nemôžu nikdy vyvolávať "nerovnováhu", pretože ide o základné ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré si spotrebiteľ vie ustrážiť. Dojednanie o cene preto nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Napokon samotná koncepcia ochrany pred neprijateľnými podmienkami slúži na ochranu pred nevyváženými vedľajšími dojednaniami, nie na ochranu pred základnými dojednaniami týkajúcimi sa konkrétnej služby, poskytovanej spotrebiteľovi. Podporuje to aj právna doktrína, ktorá vylučuje preskúvanie ceny plnenia: Ide o zabezpečenie právnej istoty aj na strane dodávateľov, že nebude spochybňovaný výslovne dojednaný predmet zmluvy a jeho cena" (napr. Vojčík, P. a kol.: Občiansky zákonník. Stručný komentár. Iura Edition, 2009, s. 192). Tvrdila, že uzavretie Zmluvy o zabezpečení splátok úveru bolo dobrovoľné. Žalobkyňa návrh takejto zmluvy nemusela akceptovať a mohla využiť ostatné dostupné spôsoby splácania (vklad na účet). Podľa Súdneho dvora EÚ pri posudzovaní kategórie "značnej nerovnováhy" treba "zohľadniť právne predpisy uplatňované vo vnútroštátnom práve v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami v tomto zmysle. Na základe takejto porovnávacej analýzy môže vnútroštátny súd posúdiť, či a prípadne do akej miery je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve." (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 14. marca 2013, Mohamed Aziz, vec C-41S/11 bod 68). V danom prípade však zmluvná podmienka o odmene za službu zabezpečenia splátok úveru nijako neznevýhodňuje postavenie žalobkyne vyplývajúce z právnych predpisov. Žiadna značná nerovnováha preto v danom prípade nemôže byť daná. K Zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedla žalovaná, že nesúhlasí s tým, že by sa voči žalobkyni dopustil akéhokoľvek protiprávneho konania. Žalovaný v súvislosti s uzavieraním a realizovaním Zmluvy o úvere postupoval dôsledne podľa zákona č. 129/2010 Z. z. a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov. Tvrdila, že okrem iného s odbornou starostlivosťou posúdila schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a splnil si svoje informačné povinnosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Ako dôkaz predložila formulár "štandardné európske informácie." Tvrdila, že Zmluva o úvere bola uzavretá platne v písomnej forme, obsahujúcej všeobecné aj osobitné náležitosti, ktoré sa na ňu vzťahujú podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v okamihu jej uzavretia. Žalobkyňa obsahu Zmluvy o úvere rozumela (napokon, služby žalovaného sa rozhodla využiť po uzatvorení Zmluvy o úvere ešte 3-krát). K odplate za poskytnutie peňažných prostriedkov uviedla žalovaná, že ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. používa pre oblasť spotrebiteľských úverov terminus technicus pre označenie odplaty, ktorým je spojenie "celkové náklady spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom". Podľa tohto ustanovenia tieto náklady sú "všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou oo.". V danom prípade ide o špeciálnu právnu úpravu definujúcu odplatu za úver. Inak povedané, odplatom za spotrebiteľský úver sú úroky a poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť (s výnimkou nepovinných doplnkových služieb). Medzi týmito zložkami odplaty za úver nerobí zákon č. 129/2010 Z. z. žiaden rozdiel. V danom prípade to znamená, že celkové náklady žalobkyne, t. z. cenu úveru podľa príslušnej Zmluvy o úvere, tvorili len úrok a poplatok za garantovanú službu. Poplatok za garantovanú službu preto nie je predmet plnenia, ale je časťou cenového dojednania, spolu s úrokom. Poukázala na ust. § 53 ods. 1 OZ, ktoré ustanovenie teda neumožňuje skúmať prijateľnosť zmluvnej podmienky, pokiaľ ide o cenové dojednanie, pokiaľ je vyjadrené určito, jasne a

zrozumiteľné. Zákon síce rozlišuje hlavný predmet plnenia, ale nerozlišuje cenové plnenia na hlavné cenové plnenia a vedľajšie cenové plnenia. Cenové plnenia sa preto nemôžu "deliť" napríklad na hlavné cenové dojednania a vedľajšie cenové dojednania, čo súčasne vylučuje aj to, aby súd mohol niektoré z týchto „čiastkových“ cenových plnení skúmať samostatne z hľadiska neprijateľnosti zmluvných podmienok (viď Hellner, Steuer: Bankrecht und Bankpraxis, Stand 01/2005, bod 18/53). Inými slovami, citovaný zákon vylučuje možnosť zaoberať sa neprijateľnosťou cenového dojednania ako takého, a keďže nerozlišuje medzi hlavnými a vedľajšími cenovými dojednaniaми vylučuje aj možnosť zaoberať sa neprijateľnosťou jednotlivých zložiek cenového dojednania, ktorými sú v konkrétnom prípade úrok a poplatok za garantovanú službu. Ani čl. 4 ods. 2 smernice Rady 93/13 nepozná pojem hlavné alebo vedľajšie cenové dojednanie, pretože pozná len pojem cena: "Hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii hlavného predmetu zmluvy ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné.", Dokonca aj Európska komisia zastáva názor, že nie je akceptovateľné rozdeľovanie cenových dojednaní na hlavné a vedľajšie (viď. Správa Európskej komisie z 27. apríla 2000 o aplikácii Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, KOM/2000/0248). Hlavným dôvodom, prečo znenie čl. 4 ods. 2 smernice 93/13 a OZ jednoznačne stanovuje, že ceny nemajú byť predmetom súdneho prieskumu je skutočnosť, že:

(i) súdy nie sú v kontinentálnom právnom systéme kvalifikované posúdiť určenie cien, a to ani hlavné ani vedľajšie cenové dojednania, pretože určenie cien nie je až na výnimky predmetom zákonných ustanovení a chýba pre ne normatívne vyváženie jednotlivých záujmov adresátov právnej normy, na základe ktorých by mohol byť súdny prieskum vykonaný (von Staudingers, J.: Kommentar zum Bürgerlichen Gesetzbuch mit Einführungs gesetz und Nebengesetzen. Neubearbeitung, 2006, margo 320); a

(ii) určenie cien je ústavne chránené z hľadiska zmluvnej voľnosti a to tak určenie ceny (viď nález Ústavného súdu ČR z 14. apríla 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03 a uznesenie Ústavného súdu ČR z 22. februára 2012, sp. zn. I. ÚS 1800/09), ako aj určenie tzv. cenového dôvodu, t. z. toho, za aké plnenie sa cena dojednáva (napr. Horn, N.: Dierichterliche Kontrolle von Enthetklauseln nach dem AGB- Gesetz am Beispiel der Kreditwirtschaft. WM, 1997. Osobitná príloha č. I, S. 9).

V oblasti finančných služieb neexistuje a ani sa nedá špecifikovať ponuka týchto služieb, ani ich cena, jediným ustanovením s označením "hlavný predmet plnenia" tak, aby ho bolo možné oddeliť od nejakej skupiny "vedľajších predmetov plnenia". Konkrétny obsah plnení sa určuje naopak ako "balík" rôznych jednotlivých plnení, ktorému zodpovedá celkom špecifická kombinácia protiplnení. Takéto komplexné spolupôsobenie niekoľkých faktorov nemôže byť uspokojivo popísané v rámci jediného popisu "hlavného predmetu plnenia" (Frank, R. a kol.: Právní rozhledy, roč. 21, Č. 15-16, 2013, s. 519). Podľa právnej doktríny bankové produkty "typicky predstavujú ucelené balíčky plnení, ktorých súčasťou je rad navzájom súvisiacich služieb na strane banky. Tomuto balíčku plnení zodpovedá i ucelený balíček protiplnení na strane klientov, ktorý môže byť vnútorne štruktúrovaný do rôznych poplatkov, úrokov a ďalších platieb, ktorých ich jednotlivé zložky nemôžu byť vytrhávané z kontextu oného celého balíčku. V rámci týchto balíčkov sú všetky plnenia vzájomne prepojené" (Bejček, J.: Právní rozhledy, roč. 21, č. 13-14, 2013, s. 479). V rámci "balíčka" nie je možné určiť, čo je "hlavné" a čo "vedľajšie" plnenie, najmä v prípadoch "balíčkov", pri ktorých je štandardné a bežné, že sa pri nich platia úroky a poplatky ako je to aj v prípade úverov od žalovaného (viď von Staudingers, J., viď vyššie, margo 329). V nadväznosti na to špecifikácia jednotlivých "súčastí balíka" zvyšuje transparentnosť cenového dojednania (porov. bod 12.5 rozsudku rakúskeho Najvyššieho súdu z 7. augusta 2008, sp. zn. 60b/253/07), čím sa však nevytvára samostatná kategória hlavných a vedľajších cenových dojednaní, pretože cena je jediná (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z 25.11.2009, vec The Office of Fair Trading proti Abbey National plc & Others). Je tiež dôležité, že úniový normotvorca za účelom jednotného posudzovania celkových nákladov spotrebiteľa na spoločnom trhu so spotrebiteľskými úvermi zaviedol ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN). Súdny dvor pritom zdôraznil, že informovanie spotrebiteľa v jednotnom formáte, vypočítanom pomocou matematického vzorca má zásadný význam, pretože umožňuje spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku a porovnať ho s inými úvermi (rozsudok z 4. marca 2004, vec C-264/02, Cofinoga Mérignac SA proti Sylvain Sachitha nathan, bod 26). v skratke, žalovaný zastáva názor, že dojednanie o poplatku za garantovanú službu a o výške úroku nepodlieha v zmysle § 53 ods. 1 OZ, čl. 4 ods. 2 smernice 93/13 a relevantnej judikatúry samostatnému súdnemu prieskumu prijateľnosti ceny tohto poplatku a/ alebo výšky tohto dohodnutého úroku, pretože ide vždy len o jednu "časť" ceny úveru. Súdny prieskum prijateľnosti celkovej ceny je síce vo všeobecnosti vylúčený ustanovením § 53 ods. 1 OZ, čl. 4 ods. 2 smernice 93/13 a relevantnou judikatúrou, vo vzťahu k celkovej odpláte za poskytnutie finančných

prostriedkov sa však použije špeciálna úprava podľa § 53 ods. 6 OZ, ktorá pripustila súdny prieskum prijateľnosti - primeranosti celkovej odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov iba z pohľadu, či takáto celková odplata neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu. Podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom do 31. mája 2014, "ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti".

K poplatku za garantovanú službu uviedla, že poplatok za garantovanú službu bol v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere prípustným a zákonom dovoleným poplatkom, pretože ho predpokladal aj § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj čl. 3 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v platnom znení (ďalej len "smernica 2008/48/E5"). Súdny dvor EÚ pritom k uvedenému ustanoveniu judikoval, že "táto smernica neobsahuje hmotnoprávne pravidlá týkajúce sa typov poplatkov, ktoré môže veriteľ vyberať" (rozsudok z 12. júla 2012, vec C-602/10, SC Volksbank Romania SA, bod 65). Je teda zrejmé, že ani samotná smernica 2008/48/E5 nestanovuje žiadne obmedzenia čo sa týka druhov, rozsahu alebo kvality poplatkov, ktoré môže veriteľ vyberať v rámci poskytovania spotrebiteľských úverov. Uvedené vyplýva zo systému minimálnej harmonizácie, čo znamená, že smernica predstavuje len minimálny štandard, ktorý v rámci vnútroštátnej úpravy môže byť sprísnený. K tomu došlo novelou vykonanou zákonom č. 132/2013 Z. z. s účinnosťou od 10. júna 2013, ktorým došlo k zákazu poplatkov uvedených v § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolávajúci sa na ust. § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase Zmluvy o úvere poplatok za garantovanú službu podľa Zmluvy o úvere nespadá medzi zakázané poplatky uvedené v citovanom § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z. z. Poplatok za garantovanú službu je v každej Zmluve o úvere vyjadrený jasne, zrozumiteľne a určito, pričom protiplnenie za daný poplatok je bližšie vymedzené v bode 4 Zmluvy o úvere nasledovne: "Za poplatok za garantovanú službu má Zákazník počas trvania tejto Zmluvy nasledovné výhody: službu prevencie kumulácie neuhradených splátok prostredníctvom telefonického upozornenia a/alebo listového upozornenia na omeškanie s uhradením sumy splatnej podľa tejto Zmluvy, podporu prostredníctvom zákaznickej telefonickej linky XXXXXXXXXXXX a kontaktných centier na pobočkách Providentu, ktoré sú Zákazníkovi k dispozícii v úradných hodinách uvedených na webovom sídle www.provident.sk, v súvislosti s poskytovaním informácií o úvere a právach a povinnostiach Zákazníka podľa tejto Zmluvy, službu vyhotovenia duplikátov dokumentov v súvislosti so Zmluvou v prípade ich straty alebo poškodenia, službu poskytnutia Karty splátok Zákazníkovi, ako pomôcku na vedenie záznamov o platbách podľa tejto Zmluvy, na základe písomnej žiadosti Zákazníka, ktorý je v omeškaní s úhradou sumy splatnej podľa tejto Zmluvy najmenej štyri týždne sa Provident zaväzuje akceptovať splácanie tejto sumy v osobitných splátkach, rozdelených najviac na obdobie štyroch týždňov a zároveň si neuplatniť vo vzťahu k takejto splatnej sume právo na odstúpenie od Zmluvy alebo na úroky z omeškania podľa čl. 10." Skutočnosť, že primeranosť cenového dojednaní, okrem celkovej výšky odplaty za úver v zmysle § 53 ods. 6 OZ, nemôže byť predmetom súdneho prieskumu sme vysvetlili vyššie. Rovnako sme vysvetlili, že všetky cenové dojednania v spotrebiteľskej zmluve sú si rovnocenné, teda nie je možné posudzovať poplatok za garantovanú službu a úrok osobitne.

K úroku uviedla, že napriek tomu, že ani úrok nepodlieha samostatne súdnemu prieskumu, ale iba v spojení aj s poplatkom za garantovanú službu, žalovaný považuje za potrebné sa osobitne vyjadriť aj k nepravdivým a nesprávnym tvrdeniam žalobkyne, ohľadom výšky úrokovej sadzby podľa Zmluvy o úvere. Pri spotrebiteľských úveroch je potrebné dôkladne rozlišovať medzi úrokovou sadzbou, ktorá sa vyjadruje v percentách za rok (% p. a.) a ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), ktorá sa vyjadruje v percentách (%), čo však žalobkyňa dostatočne nerobí, pričom obe tieto veličiny sa odlišne matematicky počítajú a majú tiež aj odlišný význam. Pre porovnanie, banky poskytujú úvery aj za podstatne vyššie úrokové sadzby (napr. Poštová banka, a. s. za 32,50% ročne, príp. OTP Banka, a. s. za 27,50% ročne) a aj súdna prax považuje úroky vo výške 21,50% p. a. za primerané (rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3 Co 67/2008, str. 6, dostupné na www.justice.gov.sk). Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") "za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom ... treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi" (rozsudok so sp. zn. 3 Cdo 137/2003, publikovaný v časopise *Zo súdnej praxe*, č. 62/2004). Ak sa teda v spoločnosti bežne akceptuje, že komerčné banky, ako aj súdna prax uznáva úrokovú sadzbu 25% p. a. či dokonca vyššiu, nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi úroková sadzba 22,38% p. a. pri dobe splatnosti 60 týždňov. Pritom treba zohľadniť, že úrokové sadzby žalovaného môžu, ba dokonca by mali byť mierne vyššie, pretože zohľadňujú riziko, že žalovaný

nemá svoje pohľadávky zo Zmluvy o úvere nijako zabezpečené (na rozdiel od konkurenčných subjektov). Ako listinné dôkazy predložila oznámenie Poštovej banky, a.s., potvrdenie OTP Banky, a.s. Uviedla, že treba dodať, že úrok vyjadrený prostredníctvom fixnej úrokovej sadzby uvedenej v Zmluve o úvere je len špecifikáciou cenového dojednania popri poplatku za garantovanú službu. Žalovaný pripomína, že výška úrokovej sadzby pri spotrebiteľských úveroch nemôže byť súdom samostatne posudzovaná aj z toho dôvodu, že medzi výškou úrokovej sadzby a výhodnosťou konkrétneho spotrebiteľského úveru pre spotrebiteľa nemusí byť žiadna korelácia. Z uvedeného dôvodu zákonodarca zaviedol povinnosť v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN), ktorá vychádza z celkových nákladov spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom, a tak umožňuje spotrebiteľovi jednoducho a presne porovnať výhodnosť jednotlivých finančných produktov na trhu. Cieľom zavedenia RPMN bolo zaviesť jednoduchý údaj pre spotrebiteľov podľa ktorého vedľa jednoznačne a presne porovnať jednotlivé ponúkané spotrebiteľské úvery z pohľadu ich výhodnosti, aj keď tieto obsahujú viacero cenových dojednaní popri úroku. Priemerný spotrebiteľ preto pri spotrebiteľských úveroch porovnáva RPMN ponúkaných spotrebiteľských úverovanie úrokovú sadzbu.

K ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) uviedla, že výška RPMN sa vypočítava matematickým vzorcom prostredníctvom metódy numerickej aproximácie podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pomocou ktorého bolo pre daný úver a celkové náklady na úver vypočítaná hodnota RPMN 70,38%. Tieto matematické údaje majú výlučne informačnú povahu (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Cofinoga Mérignac SA, C- 264/02, ECLI:EU:C:2004:127, bod 26). Dodala, že hodnota RPMN nevyjadruje, že náklady s úverom žalobkyne boli 70,38%, pretože veličina RPMN má abstraktnú výpovednú hodnotu len z hľadiska toho, že zákazník vie z tohto údajja posúdiť len to, že úver s menšou RPMN ako je uvedená RPMN je pre neho výhodnejší a s vyššou RPMN ako je uvedená je pre neho menej výhodný z hľadiska celkových nákladov, ktoré musí zaplatiť. Zákon č. 129/2010 Z. z. presne uvádza ako vypočítavať RPMN v zmluvách o spotrebiteľských úveroch, pričom v danom prípade, žalovaný vychádzal pri výpočte RPMN len z údajov uvedených priamo v Zmluve o úvere, ktorých správnosť nenapáda ani samotná žalobkyňa. Ako prílohu k tomuto vyjadreniu príkladá 9 tabuliek, vydaných v zmysle nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z., ktoré v minulosti slúžili ako základ pre stanovovanie maximálnej prípustnej hodnoty RPMN v spotrebiteľských úveroch. Podľa týchto tabuliek sa v rokoch 2008 až 2010 pohybovala maximálna prípustná hodnota RPMN medzi 76% až 112,52%. Keďže v Zmluve o úvere bola RPMN 57,17%, nemôže byť takáto RPMN v rozpore so všeobecne akceptovaným hodnotovým poriadkom, keď v rokoch 2008 až 2010 bola priamo právnymi predpismi stanovená výška RPMN až do 112,52 %. Náklady na úver, dosahujúce ani nie polovicu zákonom povolenej výšky takýchto nákladov, jednoducho z povahy veci nemôžu odporovať dobrým mravom. Uvedený záver o primeranosti RPMN vyplýva aj z rozhodovacej činnosti súdov, ktoré RPMN vo výške 70,38% považujú pri nezabezpečených spotrebiteľských úveroch za primeranú ("ak bola v predmetných zmluvách RPMN 70,38 %, nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi" - právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II z 19.3.2015, sp. zn. 17C/73/2014).

K výške, počtu a termínom splátok istiny, úrokov a iných poplatkov uviedla, že nemožno súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolávajúc sa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. "zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ... výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia". Uviedla, že nerozumie týmto námietkam žalobkyne, keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere jednoznačne obsahuje všetky tieto náležitosti, keďže sa v nej uvádza, že (i) výška úveru je 600,- EUR, (ii) úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 22,38% p. a. ako aj finančnou kvantifikáciou úroku, ktorý predstavuje 86,40 EUR, (iii) výška jediného poplatku, t. j. poplatku za garantovanú službu je 120,60 EUR, (iv) celková dlžná suma, ktorú má žalobkyňa na základe Zmluvy o úvere žalovanému vrátiť a ktorá je tvorená súčtom úveru a celkových nákladov je 807,- EUR, (v) počet splátok, ktorými žalobkyňa splatí celkovú dlžnú sumu je 60 týždenných splátok, (vi) výška jednotlivých týždenných splátok je 13,45 EUR, okrem poslednej týždennej splátky, ktorá je 13,45 EUR, (viii) splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí Zmluvy o úvere a splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, pričom konečným dňom splatnosti celkovej dlžnej sumy je deň splatnosti poslednej splátky, ktorým je 7. deň 60. týždňa po uzavretí Zmluvy o úvere. Žalobkyňa si uvedené ustanovenie ako aj citované súdne rozhodnutia nesprávne právne vyložila a to tak, že uvedené ustanovenie vyžaduje uvedenie konkrétneho "rozpisu" každej jednotlivéj splátky na úrok, istinu a ostatné prípadné náklady. Takýto "rozpis" sa však poskytuje iba v prípadoch definovaných v § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. ak sa zmluvné strany dohodnú na amortizácii istiny, pričom v takom prípade platí,

že zákazník má právo požiadať o vydanie amortizačnej tabuľky podľa § 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom amortizačná tabuľka "uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu u každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ...", Nie však povinnosťou veriteľa uvádzať tieto údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere vždy, ale výlučne vtedy, ak sa dohodol so zákazníkom na amortizácii istiny, čo nebol tento prípad. Za uvedeného skutkového stavu žalovaný zastáva názor, že je absolútne dostatočné, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka žalovanému splatiť. Takýto záver presne potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. septembra 2012, sp. zn. 17Co/151/2012, v ktorom sa konštatuje, že "ustanovenie v znení "zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", nemožno vykladať tak, že by dodávateľ v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel samostatne uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a samostatne výšku počet a termíny splátok iných poplatkov", rovnako ako aj závery opakovaných kontrol orgánov dozoru (SOI a NBS), či súdne rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré už v desiatkach prípadov posudzovali zmluvy o spotrebiteľskom úvere používané žalovaným a aj napriek námietkam iných žalobcov týkajúcich sa aj náležitosti § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., nikdy nebolo žalovanému vytknuté nespĺnenie tejto či inej zákonnej náležitosti. Argumentácia žalobkyne je tiež v rozpore s európskou právnou úpravou, na ktorú sa mimochodom odvoláva aj samotná žalobkyňa, pretože smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/EZ z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES"), na rozdiel od predchádzajúcej smernice Rady 87/102/EHS, zavádza tzv. maximálnu harmonizáciu, čiže požiadavku na prijatie takej vnútroštátnej právnej úpravy, od ktorej sa nemožno odchyliť. Dokonca podľa rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Seda Küçükdeveci, C-555/07, "pokiaľ ide o úlohu vnútroštátneho súdu v konaní medzi súkromnoprávnymi subjektmi, v ktorom sa zdá, že dotknutá vnútroštátna právna úprava je nezlučiteľná s právom Únie, Súdny dvor rozhodol, že je úlohou vnútroštátnych súdov zaručiť súdnu ochranu vyplývajúcu pre osoby podliehajúce súdnej právomoci z ustanovení práva Únie a zabezpečiť jej uplatnenie v celom rozsahu" (bod 45). Rovnaké stanovisko k výkladu smernice 2008/48/ES v súvislosti s náležitosťami Zmluvy o úvere ako prezentuje žalovaný, zastal celkom jednoznačne aj Súdny dvor EÚ v rozsudku z 9. novembra 2016 (Home Credit Slovakia, a.s., C-42/15, ECLI:EU:C:2016:842), v ktorom poskytol nasledovný výklad práva EÚ, ktorým sú vnútroštátne súdy viazané pri výklade vnútroštátnych noriem:

- "...článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok" (bod 50),
- "...iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky" (bod 53), resp.: "vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení je potrebné konštatovať, že smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky"(bod 54),
- "...pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2012, SC Volksbank România, C-602/10, EU:C:2012:443, body 63 a 64)" (bod 55),
- "...pritom je potrebné konštatovať, že článok 10 ods. 2 smernice 2008/48 obsahuje takúto harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere"(bod 56),
- "...uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice"(bod 58), t. j. členský štát nie je oprávnený stanoviť iný okruh náležitostí než stanovuje čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48,
- "...tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (pozri rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 45 a citovanú judikatúru)" (bod 63),
- "...článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť

spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku" (bod 73), t. j. sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti nemožno akceptovať všeobecne ako primeranú sankciu, ale len vtedy, ak by "pochybenie" veriteľa v náležitostiach znemožňovalo zákazníkovi urobiť si predstavu o rozsahu svojho záväzku, čo nie je daný prípad. S tým súvisí skutočnosť, že žalovaný žalobkyňou namietaný dôvod, ktorý by mal spôsobovať bezúročnosť a bez poplatkovosť, považuje za bagatelný z hľadiska vôle zmluvných strán a ako dôvod pre bezodplatnosť Zmluvy o úvere nemôže obstať. Zároveň výklad žalobkyne je ďaleko za hranicou formálnosti, čo je neprípustné. Už totiž len "prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru znamená porušenie základných práv" (nález Ústavného súdu SR z 3.10.2012, sp. zn. I. ÚS 164/2012). Podľa Ústavného súdu SR sa totiž porušenia základných práv dopustí súd vtedy "ak formalistickým výkladom podústavného práva odoprie autonómnejmu prejavu vôle zmluvných strán dôsledky, ktoré zmluvné strany takým prejavom zamýšľali vyvolať vo svojej právnej sfére" (nález sp. zn. I. ÚS 242/07). Podľa rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR sú "prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo "vyhľadávaní" dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (Prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania" (napr. nález Ústavného súdu SR z 1.4.2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014). Za vyššie uvedenej situácie zákonná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj ostatné náležitosti, sú v Zmluve o úvere riadne splnené.

Na základe uvedeného má žalovaná za to, že Zmluva o úvere a aj Zmluva o zabezpečení splátok úveru sú v celom rozsahu v súlade s právnou úpravou. Tento záver vo vzťahu k obdobným zmluvám celkom jednoznačne potvrdzujú opakované právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré už riešili rovnaké návrhy zo strany iných žalobcov. Predložil dôkazy: právoplatné rozsudky OS Michalovce z 27.6.2012 sp. zn. 19C/164/2010, OS Martin z 19.1.2015 sp. zn. 15C/244/2014, OS Žiar nad Hronom z 18.9.2013 sp. zn. 5C/114/2011, OS Prievidza z 10.4.2015 sp. zn. 8C/183/2014, OS Topoľčany z 25.03.2015 sp. zn. 7C/138/2014. Okrem uvedených právoplatných rozhodnutí bolo rozhodnuté v prospech žalovaného aj v množstve ďalších konaní, napríklad rozsudok OS Bratislava II z 02.12.2013, sp. zn. 8C/74/2012; rozsudok OS Nové Mesto nad Váhom z 29.03.2012, sp. zn. 3C/87/2011; rozsudok OS Bratislava II z 30.05.2013, sp. zn. 17C/128/2011; rozsudok OS Nitra z 29.01.2014, sp. zn. 12C/299/2012; rozsudok OS Nitra z 29.01.2014, sp. zn. 12C/309/2012; rozsudok OS Nové Mesto nad Váhom z 16.05.2013, sp. zn. IOC/102/2011; rozsudok OS Spišská Nová Ves z 09.09.2013, sp. zn. 7C/162/2013; rozsudok OS Trenčín z 03.06.2013, sp. zn. 14C/22/2013; rozsudok OS Bratislava II z 09.12.2013, sp. zn. 14C/69/2012; rozsudok OS Nitra z 10.06.2014, sp. zn. 16C/70/2011; rozsudok OS Žiar nad Hronom z 24.07.2014, sp. zn. 6C/150/2011; rozsudok OS Bratislava I z 18.09.2014, sp. zn. 32Cb/135/2010; rozsudok OS Spišská Nová Ves z 12.02.2014, sp. zn. 1C/160/2013; rozsudok OS Prešov z 28.10.2014, sp. zn. 16C/51/2014; rozsudok OS Prešov z 28.10.2014, sp. zn. 16C/13/2011; rozsudok OS Prešov z 3.11.2014, sp. zn. 25C/112/2014; rozsudok OS Prešov z 3.11.2014, sp. zn. 25C/160/2014; rozsudok OS Nové Zámky z 4.11.2014, sp. zn. 6C/171/2014; rozsudok OS Prievidza z 22.01.2015, sp. zn. 8C/55/2014; rozsudok OS Michalovce z 16.05.2014, sp. zn. 8C/88/2011; rozsudok OS Spišská Nová Ves z 10.6.2015, sp. zn. 7C/111/2014. Uviedla, že správnosť týchto záverov potvrdzuje aj tá skutočnosť, že NBS na základe zákona č.35/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o spotrebiteľských úveroch, vydala žalovanému ako prvému subjektu na slovenskom trhu dňa 28. augusta 2015 povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a to na základe mimoriadne dôkladného rozboru zmlúv, ako aj všetkých procesov žalovaného pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, čo by nebolo možné, ak by jeho adhézne zmluvy boli neplatné či akokoľvek inak odporovali zákonu.

3. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), žalobca môže vziať žalobu späť.

4. Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

5. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

6. Žalobkyňa skôr, než sa začalo pojednávanie 32.10.2018 vzala žalobu sčasti späť a to v časti výroku, ktorým sa domáhala voči žalovanej zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 150,- €. Súd preto v tejto časti konanie zastavil v súlade s ust. § 145 ods. 1 CSP (výrok IV. rozsudku).

7. Predmetom sporu teda zostali nároky žalobkyne voči žalovanej na určenie, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.11.2013 uzavretý medzi žalobkyňou a žalovanou je bezúročný a bez poplatkov, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.11.2013 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná a vydania bezdôvodného obohatenia v sume 516,- € (body I., II., III. výroku).

8. Žalobkyňa zotrvala na dôvodoch žaloby a v priebehu sporu tvrdila, že má za to pokiaľ ide o Zmluvu o zabezpečení splátok úveru, máme za to, že jej vznik bol zo strany žalovaného podmienený vznikom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Táto zmluva bola uzavretá v ten istý deň ako Zmluva o spotrebiteľskom úvere, preto ju považujeme za doplnkovú službu súvisiacu so spotrebiteľským úverom a preto odplata za túto službu mala byť v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a teda aj do ročnej percentuálnej miery nákladov. Na základe uvedeného máme za to, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 bola v Zmluve o spotrebiteľskom úvere nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, preto sa úver má považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uzatvorením Zmluvy o zabezpečení splátok chcel žalovaný, podľa nášho názoru, obísť zákon tým, že odmenu obchodného zástupcu nezahrnul do celkových nákladov súvisiacich so Zmluvou o spotrebiteľskom úvere ako doplnkovou službou a taktiež vo výške odmeny obchodného zástupcu, ktorá predstavuje okrem iného 50% z poskytnutého úveru sa skrývajú aj skryté úroky z úveru. Z tohto dôvodu považujeme Zmluvu o zabezpečení splátok úveru, ktorá bola uzavretá súčasne s tou Zmluvou o spotrebiteľskom úvere za absolútne neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Keďže uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere považujeme za uzatvorenú v rozpore s § 2 písm. g) zákona č. 129/2010, čo spôsobuje bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) predmetného zákona, máme za to, že žalobkyňa má právo od žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko finančné prostriedky zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.11.2013 boli nad rámec poskytnutého úveru prijaté bez právneho dôvodu a rovnako finančné prostriedky zo Zmluvy o zabezpečení splátok úveru považujeme za plnenie z neplatného právneho úkonu. Trváme na tom, že žalobkyňa má nárok voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia prijatého bez právneho dôvodu a z neplatného právneho úkonu. Žalovaný sa úkor žalobkyne, podľa nášho názoru obohatil vo výške 516,- €. Výška tohto bezdôvodného obohatenia je tvorená úrokmi z úveru vo výške 86,40 €, administratívnym poplatkom vo výške 120,60 € a poplatkom zo Zmluvy o zabezpečení splátok úveru vo výške 309,- €.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

10. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

11. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

14. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

15. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

16. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,

b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,

d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,

f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,

g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,

h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,

i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,

k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku,

l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,

m) v prípade čiastočného alebo úplného nespĺnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,

n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predĺži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,

o) oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,

p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,

r) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní,

s) požadujú, aby spotrebiteľ poskytol zabezpečenie splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa,

t) požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa,

u) požadujú od spotrebiteľa, aby bol neprimerane dlho viazaný zmluvou aj keď pri uzavieraní zmluvy bolo zrejmé, že predmet zmluvy možno dosiahnuť v podstatne kratšom čase,

v) požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

17. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

18. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

19. Podľa § 53 ods. 7 Občianskeho zákonníka, zabezpečenie splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu práva je pri spotrebiteľskej zmluve neprípustné.

20. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

21. Podľa § 53 ods. 11 Občianskeho zákonníka, neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

22. Podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania,

b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

c) iným veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, v rámci svojej podnikateľskej činnosti, s výnimkou banky, pobočky zahraničnej banky a finančnej inštitúcie podľa osobitného predpisu, 6)

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

e) povoleným prečerpaním forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa,

f) prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania,

g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,

j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru,

k) fixnou úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru jedna úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo viac úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na čiastkové obdobia s výhradným použitím fixného konkrétneho percenta; ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú stanovené všetky úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru sa považuje za fixnú iba na tie čiastkové obdobia, na ktoré sú úrokové sadzby spotrebiteľského úveru určené výhradne použitím fixného konkrétneho percenta dohodnutého pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) trvanlivým médiom každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

23. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

24. Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

25. Podľa § 9 ods. 3 cit. zák., ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

26. Podľa § 9 ods. 4 cit. zák., ak ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej splátky spotrebiteľa nevedú k okamžitej zodpovedajúcej amortizácii celkovej výšky úveru, ale v období a za podmienok ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v inej zmluve sa použijú na vytvorenie kapitálu, je veriteľ povinný zrozumiteľne a stručne uviesť, či použitie takto vytvoreného kapitálu zaručuje splatenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru čerpaného na jej základe.

27. Podľa § 9 ods. 5 cit. zák., amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

28. Podľa § 9 ods. 6 cit. zák., spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

29. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ b/ cit. zák., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a/ ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1, b/ je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

30. Podľa § 3 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Fyzické a právnické osoby, štátne orgány a orgány miestnej samosprávy dbajú na to, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv z občianskoprávných vzťahov a aby sa prípadné rozpory medzi účastníkmi odstránili predovšetkým ich dohodou.

31. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

32. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

33. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

34. Žalovaná bola dodávateľom služby - poskytovanie úverov, čo vyplýva aj z predmetu jej činnosti zapísanej v obchodnom registri (poskytovanie úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov, poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov), žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako fyzická osoba a zo žiadnych ustanovení zmluvy

nevyplýva, že konal s cieľom smerujúcim (vzťahujúcim sa) k jeho obchodu, povolaniu alebo podnikaniu (viď čl. 2 písm. a/, písm. b/ Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Z formy a obsahu označenej zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal veriteľ už vopred pripravený a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného, pričom žalovaný obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť, a ani neovplyvnil. V čase rozhodovania súdu vo veci platil už zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť od 11. júna 2010. Na účely tohto zákona sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je (bolo) tak nevyhnuté predmetný právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou o úvere posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). Z tohto je zrejmé, že právny vzťah účastníkov je vzťahom spotrebiteľským založeným spotrebiteľskou zmluvou uzavretou dňa 4.11.2013.

35. Súd nariadil vo veci termín pojednávania, na ktoré pojednávanie sa dostavila právna zástupkyňa žalobkyne. Nedostavil žalobca, ktorý sa ospravedlnil a navrhol, aby súd prejednal v jeho neprítomnosti a súd prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti. Súd po vykonaní dokazovania oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu zistil tento skutkový stav:

Dňa 4.11.2013 žalobkyňa so žalovanou uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanou žalobkyňi v sume 600,- € pri ročnej úrokovej sadzbe 22,38% p.a. zo sumy úveru, t.j. vo výške 86,40 € a poplatkom za garantovanú službu s pevnou sumou 120,60 €, pri výške RPMN 70,38 €. Celková čiastka, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť predstavuje 807,- € pri priemernej RPMN 46,06 %, pričom sa jednalo o 60 týždenných splátok s tým, že výška každej splátky od prvej po predposlednú je 13,45 € a poslednej 13,45 €. Úver sa za podmienok podľa Zmluvy poskytol na dobu 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60 týždňa po dni uzavretia Zmluvy (č. 1. 6 spisu). Okrem označenej spotrebiteľskej zmluvy uzavreli strany toho istého dňa, t.j. 4.11.2013 Zmluvu o zabezpečení splátok úveru uzavretej podľa § 51 Občianskeho zákonníka, na základe ktorej podľa článku 1.1 Zmluvy sa žalovaná - poskytovateľ zaviazala, že žalobkyňi za odmenu počas platnosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere bude pravidelne poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru, ktorý bol žalobkyňi - zákazníkovi poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX a v jej bezodkladnom použití na účely úhrady splátky spotrebiteľského úveru, a to spôsobom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Služba je poskytovaná na individuálnom prístupe k zákazníkovi a s potrebnou súčinnosťou, ku ktorej sa zákazník zaväzuje. Prevzatie peňažnej hotovosti sa malo uskutočňovať v mieste trvalého bydliska alebo na inom mieste podľa zmluvy, ktoré mu práve vyhovuje a poskytovateľ zabezpečí prevzatie a doručenie peňažnej hotovosti na účel splácania spotrebiteľského úveru, pričom suma celkovej slúži poskytovateľovi na úhradu nákladov vzniknutých pri poskytovaní služby, ktorými sú cestovné výdavky, telekomunikačné výdavky a odmena pre poverených pracovníkov a tvorí vlastný príjem poskytovateľa. Dohodnutá odmena za poskytnutie tejto služby bola vo výške 309,- €, pričom sa žalobkyňa zaviazala túto splácať v 60 pravidelných splátkach a to v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 5,15 € a posledná splátka vo výške 5,15 € počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, pričom odmena mala byť splatná v hotovosti pri prevzatí splátky žalovanou. Ďalej ako súd zistil z Dohody o započítaní pohľadávok vyhotovenej žalovanou dňa 15.8.2014 tak žalovaná mala k tomuto dňu voči žalobkyňi pohľadávku na úhradu splátok celkovej sume zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX v sume 318,41 € (č.l. 9).

36. Podľa § 137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a/ splnení povinnosti, b/ nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c/ určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom právny záujem;

naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, d/ určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

37. Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z., spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

38. Súd po preskúmaní náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v zmysle vyššie cit. právnych ustanovení mal za preukázané tvrdenia žalobcu, že zmluva uzavretá účastníkmi konania neobsahuje všetky náležitosti spotrebiteľskej zmluvy vyplývajúce z vyššie citovaného ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch čo má za následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ b/ cit. zák. Jedná sa konkrétne o náležitosti, na ktoré poukázala žalobkyňa: výšky, počtu a termínov splátok istiny, údaj o termíne konečnej splatnosti úveru úrokov a iných poplatkov, chýbajúcu dobu trvania zmluvy - termín konečnej splatnosti, RPMN.

A/ Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia - v Zmluve je uvedená len výška splátky od prvej po predposlednú v sume 13,45 € a poslednej splátky 13,45 €. Nie je však špecifikovaná akú sumu z tohto predstavujú splátky istiny, úroku a poplatkov, pričom z cit. zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon okrem výšky a počtu splátok vyžaduje aj určenie termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a toto predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Súd pritom poukazuje na to, že v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je uvedený iba počet splátok a ich výška bez toho, aby mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa so splatnosťou týchto jednotlivých splátok, čo má podľa názoru súdu za následok neurčitost' takéhoto právneho úkonu. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti Klára Biróová súd poznamenáva, že požiadavka Smernice je jasná a zreteľná. Okresný súd Dunajská Streda sa nemal pýtať Súdneho dvora EÚ, ako sa má toto ustanovenie vykladať, pretože zo slovného spojenia "výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa" výkladom nie je možné vyvodit' požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor EÚ v Rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že Smernica takéto členenie nepožaduje. Opäť, Okresný súd Dunajská Streda sa pýtal Súdneho dvora EÚ nadbytočnú otázku, ktorou sa Súdny dvor EÚ nemal zaoberať v zmysle doktríny acte claire. Požiadavka zákona je od požiadavky smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 (ďalej len „smernica“) odlišná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Niet pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení Smernice vo vnútroštátnom práve, je zrejmé, že by použil takú terminológiu ako používa Smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia existuje konštantná judikatúra slovenských súdov (potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR: sp. zn. 7Sžo 61/2015 zo dňa 28. 06. 2016, sp. zn. 3 Sžo 19/2012 zo dňa 12.03.2013, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.02.2012, sp. zn. 3S/53/2011-43 a desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR), v zmysle ktorých sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Nachádza sa tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákonom. V takom prípade musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, a ak jej priamy účinok poskytnúť nemôže, tak či jej môže priznať nepriamy účinok (teda vykladať zákon eurokonformne), alebo či jej takýto nepriamy účinok priznať nemôže. Keďže v tomto prípade sa jedná o spor medzi jednotlivcami, nie je možné, aby tunajší súd poskytol Smernici priamy účinok. Súd preto skúma, či jej môže priznať nepriamy účinok, a teda vykladať zákon eurokonformne. V tomto konkrétnom prípade vnútroštátny súd SR môže skúmať len možnosť nápravného súladného výkladu, pretože text zákona je odlišný od textu Smernice, a výklad Smernice zo strany Súdneho dvora EÚ je odlišný od výslovného znenia Zákona. Nejedná sa tu o priamy účinok, kedy je vnútroštátne právo vypustené a nahradené smernicou. V prípade nepriameho účinku vnútroštátne

právo ostáva naďalej v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho, iba musí skúmať, či ho môže vykladať eurokonformne. Teda nestačí, že Smernica hovorí niečo iné ako zákon, že Súdny dvor EÚ v Rozsudku C-42/15 uviedol, že Smernica sa má vykladať tak alebo onak, musí to byť jedine vnútroštátny súd, ktorý musí skúmať, či môže podľa vnútroštátnych výkladových metód vykladať vnútroštátne právo, teda zákon) eurokonformne. Vnútroštátne súdy SR v konštantnej judikatúre potvrdennej Najvyšším súdom SR potvrdili, že výklad zákona je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úverov, vychádzajúc z jazykového výkladu zákona. Opäť, vnútroštátne súdy vykladali predmetné znenia zákona už v niekoľkých stovkách prípadov a za použitia vnútroštátnych výkladových metód dospeli k záveru, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súdy, ak by po Rozsudku C42-15 vyložili toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova zlomili vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradili Smernicou, čo je však postup typický pre priamy účinok. Nakoľko sa ale nejedná o priamy účinok, ale účinok nepriamy, takýto postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem. Zároveň, výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v ust. článku 2 ods. 2 ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona účinného v čase uzatvárania Zmlúv už bol predmetom výkladu v stovkách prípadoch a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Z vyššie uvedeného vyplýva, že predmetným ustanovením zákona, napriek Rozsudku C-42/15, nie je možné priznať nepriamy účinok. Tým nie je dotknuté právo veriteľov, aby sa domáhali náhrady škody, v prípade, že im vznikne, priamo voči Slovenskej republike, a to vzhľadom na chybnú implementáciu Smernice. Na to, aby bolo možné vykladať Zákon v súlade so Smernicou by bolo potrebné Zákon novelizovať a zosúladiť s textom Smernice, inak by sa jednalo o výklad Zákona contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

B/ Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. - údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Predmetná zmluva obsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru a to „7. deň 60 týždňa po dni uzatvorenia zmluvy.“ Takýto údaj nemožno považovať za presnú časovú a dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru pre túto konkrétnu zmluvu a preto súd je toho názoru, že úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru. Súd má za to, že pri tak neurčitom údaji keď zároveň nie je v zmluve uvedený ani samotný spôsob výpočtu termínu konečnej splatnosti úveru, t.z. či sa týždeň, v ktorom bol úver poskytnutý započítava do 60 týždňov, alebo prvý týždeň zo 60 týždňov je týždňom nasledujúcim po týždni, v ktorom zmluva bola uzavretá a podobne. Takto uvedený údaj nemožno považovať za presnú časovú a dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru pre túto konkrétnu zmluvu, tak aby bolo vôbec možné s istotou zistiť presný dátum konečnej splatnosti.

C/ Podľa § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z. z. - adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Uvedené ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. sleduje legitímny cieľ ochrany spotrebiteľa v prípade, ak spotrebiteľ bude mať záujem uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť, a to uvedením subjektu, na ktorý sa môže obrátiť. Nie je vylúčené, aby týmto subjektom mohol byť samotný veriteľ (žalovaná, iný subjekt, resp. jeho právny predchodca), avšak uvedená skutočnosť musí výslovne vyplývať zo Zmluvy, čomu tak v danom prípade nie je, keď žalovaná bola identifikovaná iba ako zmluvná strana, pričom bol síce uvedený aj e-mail, avšak nie každý spotrebiteľ disponuje internetovým pripojením. Zákonodarcu mal na zreteli tú skutočnosť aby nedošlo len označeniu zmluvných strán, ale aby veriteľ v zmluve jasne a zrozumiteľne uviedol aj adresu na ktorej si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Táto adresa vôbec nemusí byť zhodná so samotným sídlom veriteľa ako obchodnej spoločnosti, pričom ak by tomu tak bolo mala zmluva jasne uvádzať aspoň tú skutočnosť, že reklamáciu alebo sťažnosť si môže spotrebiteľ uplatňovať priamo na sídle spoločnosti uvedenom pri identifikácii zmluvných strán. Uvedený údaj však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala.

D/ Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. - nesprávne uvedená výška RPMN v zmluve:

39. Súd sa stotožňuje s názorom žalobkyne, že RPMN uvedená v predmetnej Zmluve nezodpovedá (v neprospech klienta) zákonným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 9 ods. 2 zákona č.

129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Výška RPMN uvedená v predmetnej Zmluve nezodpovedá (v neprospech klienta) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, poplatkov, počet a výšku splátok, celkové náklady spojené s úverom (v tomto prípade aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru). V zmluve uvedená RPMN tak žalovaného (spotrebiteľa) uviedla do omylu a vyvolala u neho domnienku výhodnosti úveru, čím narušila ekonomické správanie spotrebiteľa. Pokiaľ ide o zmluvu o zabezpečení splátok úveru, táto síce formálne predstavuje samostatnú zmluvu, avšak v skutočnosti ide o akcesorickú zmluvu nadväzujúcu na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru, čo napokon vyplýva aj so samotnej identifikácie čísla s hlavnou úverovou zmluvou a tým aj prepojenosti s hlavnou úverovou zmluvou. Súd je tiež toho názoru, že do RPMN mala byť zahrnutá aj odmena podľa tejto zmluvy, ako to vyplýva z § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia do celkových nákladov spotrebiteľského úveru patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Údaj o RPMN je najdôležitejším údajom pre spotrebiteľa z hľadiska jeho rozhodovania o výhodnosti či nevýhodnosti príslušného úveru. Pokiaľ takýto údaj je uvedený v nižšej hodnote ako v skutočnosti je, nepochybne tým dochádza ku klamaniu spotrebiteľa v zmysle ust. § 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a tiež pri nekalých obchodných praktikách v zmysle §§ 7, 8 už citovaného zák. č. 250/2007 Z. z. Nepochybne tak ako to tvrdí žalobkyňa obe zmluvy, t.j. tak Zmluva o zabezpečení splátok úveru ako aj úverová zmluva sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť a preto ich nie je možné považovať za individuálne dojednané. V tomto prípade odmena za výber splátok v sume 309,- € predstavuje viac ako 50% z poskytnutého úveru 600,- € a výrazne presahuje dohodnutý úrok a poplatok za garantovanú službu. Ide o zmluvnú podmienku dohodnutú zjavne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, pretože takúto službu nežiadala a bola jej nanútená žalovanou, pričom výška odmeny je neprimeraná, nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. To, že výška RPMN v predmetnej Zmluve je uvedená nesprávne podporuje aj fakt, na ktorý poukázala vo svojom vyjadrení Európska komisia vo veci Zdeněk Sobotka proti Provident Financial pod číslom C-372/14, kde zaujala jasné stanovisko ku skutočnosti, že rôzne doplnkové služby týkajúce sa spotrebiteľských úverov (v tomto prípade Zmluva o zabezpečení splátok úveru) majú byť súčasťou celkových nákladov a tým aj zarátané do RPMN. Takto vyrátaná RPMN by predstavovala 166,57 % čo je v podstatnom rozpore s údajom 46,06 % uvádzaným v zmluve. Skutočná výška RPMN je tak vyššia ako jej výška uvedená v predmetnej Zmluve o viac ako 100 %.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže súd sa stotožnil s tvrdením žalobkyne a po preskúmaní zmluvy dospel tiež k záveru, že táto neobsahuje náležitosti vyplývajúce z vyššie citovaného ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch čo má za následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ b/ cit. zák. Jedná sa konkrétne o vyššie špecifikované náležitosti, na ktoré poukázala aj žalobkyňa: výšky, počtu a termínov splátok istiny, údaj o termíne konečnej splatnosti úveru úrokov a iných poplatkov, chýbajúcu dobu trvania zmluvy - termín konečnej splatnosti, RPMN. Súd preto v tejto časti žalobe vyhovel a určil, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.11.2013 uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Vyhovel preto žalobe v časti, v ktorej navrhovala žalobkyňa aby súd určil, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.11.2013 uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov (výrok I.). Pokiaľ ide o námietku žalovanej tak súd zdôrazňuje, že je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, t.z. že vyššie cit. právne ust. § 11 ods. 4 cit. zákona je účinné a preto je takáto žaloba prípustná.

41. Súd ďalej preskúmal náležitosti a zmluvné podmienky Zmluvy o zabezpečení splátok úveru uzavretej podľa § 51 Občianskeho zákonníka dňa 22.6.2014 (č.l. 9). Z jej obsahu nevyplýva, že by odmena za poskytnutie služby bola prednostná vo vzťahu k splátke úveru, pričom obe zmluvy, t.j. Zmluva o úvere aj Zmluva o zabezpečení splátok úveru boli uzatvárané v súčasne v ten istý deň, t.j. 22.6.2014. Odmena za poskytnutie služby špecifikovanej v čl. 1.2 Zmluvy bola dojednaná vo výške 257,50 €, ktorá suma prevyšuje samostatnú odplatu - celkové náklady zákazníka podľa § 2 písm. g/ cit. zák. dohodnutú v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo výške 85,48 € (úrok 35,23 € + poplatok za garantovanú službu 50,25 €). Jedná sa o neprimerané navýšenie odplaty, resp. odmeny započítaním odmeny za túto poskytnutú službu, pričom úver bol žalobkyni poskytnutý vo výške 500,- € a odmena za poskytnutú službu predstavuje 257,50 €. Už táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že takto koncipovaná odmena spojená s poskytnutím jedného spotrebiteľského úveru je absolútne neprimeraná. Súd má zato,

že prednosť má úhrada úveru a služba dohodnutá v Zmluve o zabezpečení splátok úveru je len vedľajšou službou, ktorá s ním súvisí a preto podľa názoru súdu by mali byť najskôr vykonané úhrady úveru a až potom by mali byť zaplatené tieto služby poskytované poskytovateľom avšak len za predpokladu, že takéto služby si vôbec spotrebiteľ mienil objednať a zároveň aj či aj ich skutočne čerpal. Súd je tiež toho názoru, že predmetná Zmluva o zabezpečení splátok úveru je z hľadiska jej obsahu v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. §-u 39 Občianskeho zákonníka a zjavne absentuje aj prejav vôle žalobkyne takúto zmluvu uzavrieť a preto je neplatná. Jedná sa o absolútne neplatný právny úkon a plnenia na základe nej poskytnutej nemožno započítať na úhradu odmeny v nej uvedenej a je namieste ich započítať na úhradu záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. V tomto prípade ide o typickú praktiku nekalej povahy. Odmena za poskytnutie tejto služby bola dohodnutá vo výške 257,50 € s tým, že žalobkyňa sa zaviazala túto sumu splácať v 60 pravidelných týždenných splátkach a to 59 krát vo výške 4,29 € a poslednú splátku vo výške 4,39 €. Priemerný spotrebiteľ nevie, keď sa od neho zinkasuje konkrétna suma, či ide o splátku úveru alebo odmenu za túto službu. Súd nemôže akceptovať, aby úhrady od dlžníka boli prioritne započítané na odmenu za službu a nie na splatenie úveru. Odmena za túto službu je jednoznačne neprimeraná k výške poskytovaného úveru, porovnávajúc poplatky za takéto poskytnuté služby od bankového sektora (výber z bankomatu, vloženie hotovosti na vlastný alebo cudzí bankový účet). Predmetom tejto Zmluvy sú služby, ktoré sú bežné a ktoré poskytujú banky i nebankové subjekty a tieto by mali pokrývať buď odplata za úver, prípadne ďalšie skryté poplatky za konkrétny úkon. Jediné čo poskytuje táto služba na viac je výber splátok v domácnosti klienta, respektíve na dohodnutom mieste. Tento servis však je v podstate výhodou pre veriteľa - žalovanú ako pre dlžníka - žalobkyňu, nakoľko takto má veriteľ istotu, že splátka bude včas a riadne uhradená dlžníkom. Je preto absurdné, aby za to, že si veriteľ znižuje riziko nezaplatenia splátok tým, že ich vyberá v hotovosti by mal za takúto službu dlžník platiť tak vysoký poplatok (viac ako 50% sumy poskytnutého úveru) a ak áno tak by mal byť takýto poplatok v primeranej výške. Súd preto považuje takúto Zmluvu za zmluvu, ktorej skutočným účelom je navýšiť odplatu za poskytnutý úver a to tak, aby táto odplata nebola uvedená v zmluve o úvere. Takýmto spôsobom žalovaná dosiahne to, že táto odmena, keďže nie je odplatom, ale odmenou za službu sa nezapočítava ani do výpočtu RPMN a ide o obchádzanie zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských a iných úveroch a pôžičkách. Súd ju preto z uvedených dôvodov považuje za neplatnú s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, a to tak pre rozpor s dobrými mravmi ako aj pre účelové obchádzanie zákona. Obe zmluvy a to tak Zmluva o spotrebiteľskom úvere ako aj Zmluva o zabezpečení splátok úveru sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah bol vopred pripravený zo strany veriteľa a spotrebiteľ nemal možnosť žiadne z týchto zmluvných podmienok zmeniť a preto takýto právny úkon sa súdu javí ako úkon neplatný s poukazom na ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná si Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru vopred vynútila u žalobkyne už vopred pripraveným predtlačným tlačivom aj iný úkon než len ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu. Žalobkyňa ako osoba neznalá zákona bez podrobnejšieho pre neho zrozumiteľnejšieho výkladu obsahu dohody o poskytnutí služby, nebola schopná posúdiť následky tejto nedostatočnej vedomosti a informovanosti a teda z tohto vyplýva aj nedostatok prejavu jej vôle ako spotrebiteľa vstúpiť do dohody o poskytnutí služby so žalovanou. Z toho ako boli vymedzené práva a povinnosti v Zmluve o zabezpečení splátok úveru je zrejmé, že je jej predmet nemá charakter samostatnej zmluvy. Už len samotná skutočnosť, že žalovaná jednotlivé ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy vyňala zo štandardnej zmluvy o úvere a formálne ich označila ako samostatnú zmluvu a to len za účelom navýšenia odplaty vyžadovanej od spotrebiteľa, vykazuje znaky konania žalovanej v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva o domácom servise totiž definuje obvyklé a úplne bežné úkony súvisiace s evidovaním a uhrádzaním pohľadávky veriteľa, rozhodne nejde o nadštandardné služby. Vytvorením pokútnej ďalšej zmluvy ako zmluvy odplatnej žalovaná jednoznačne sledovala absolútne neúmerné zvýšenie vlastného zisku z poskytnutia úveru. Súd preto vyhovel aj v tejto časti žalobe a určil, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.11.2013 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná (výrok II. rozsudku). Súd opätovne zdôrazňuje, že je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, t.z. že vyššie cit. právne ust. § 11 ods. 4 cit. zákona je účinné a preto je takáto žaloba prípustná.

42. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

43. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

44. Podľa § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

45. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

46. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí ak bolo vykonané v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101-110). K premlčaniu súd prihliadne iba na námietku dlžníka, ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

47. Podľa § 101 Obč. zák., pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

48. Podľa § 107 ods. 1 Obč. zák., právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Jedná sa o subjektívnu premlčaciu dobu.

49. Podľa § 107 ods. 2 Obč. zák., najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenia za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo. Jedná sa o objektívnu premlčaciu dobu.

50. Základným účelom inštitútu premlčania je totiž pôsobiť na oprávnené osoby tak, aby v primeraných lehotách uplatnili svoje práva (nároky), a čeliť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranú dobu vystavené nutnosti splniť svoje povinnosti. Inštitút premlčania, v súlade s požiadavkou právnej istoty, takto bráni dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcich povinností, ktoré môžu byť, najmä pokiaľ ide o ich dokazovanie, spojené s neistotou, pochybnosťami a spornosťou a tým i prípadnými súdnymi spormi. Oprávnené osoby tak majú zaistenú možnosť vykonať svoje práva v určitej dobe (lehote). Ak zákonom stanovená premlčacia doba uplynula a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom na súde svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a spôsobiť tak stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V dôsledku toho nezostáva súdu, ktorý zistí, že námietka premlčania je dôvodná, nič iné než žalobu oprávnenej osoby bez ďalšieho zamietnuť.

51. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu (§ 452), ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, a preto sa premlčuje podľa ustanovenia § 100 ods. 1. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej dobe (§ 107 ods. 1) ako aj objektívnej dobe (§ 107 ods. 2). Subjektívna je kratšia (dvojnásobná) a objektívna je dlhšia - trojnásobná. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je určený okamihom poskytnutia plnenia. V tomto prípade objektívna trojnásobná premlčacia lehota začala plynúť okamihom poskytnutia plnenia, t.j. obdobie od 4.11.2013, v ktorom žalobca poskytol plnenie žalovanej spočívajúce v poskytnutí úveru. Objektívna trojnásobná premlčacia lehota uplynula dňom 4.11.2016. Subjektívna dvojnásobná premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu, a komu plnil. V tomto prípade sa žalobkyňa dozvedela o tom, že plnila bez právneho dôvodu a komu z Dohody o započítaní pohľadávok z 15.8.2014 (č.l. 9). Tento deň začala plynúť subjektívna premlčacia doba a uplynula dňom 15.8.2017. Žaloba bola podaná na súd 11.11.2016, t.j. po jej uplynutí. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Keďže v tomto prípade uplynula žalobkyňi subjektívna premlčacia doba a žalovaná sa premlčania v tomto konaní dovoľala súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatneného v tomto konaní (výrok III. rozsudku).

52. Podľa § 256 ods.1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

53. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

54. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

55. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

56. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a § 256 CSP. Žalobkyňa bola úspešná v časti (výrok I., II. rozsudku) a neúspešná v časti výrokov III. (zamietnutá žaloba a v časti výroku IV. rozsudku bolo konanie zastavené (pokiaľ ide o trovy čiastočne zastaveného konania tak v tomto prípade vzhľadom k tomu, že síce žalobca vzal žalobu sčasti späť a teda zavinil procesne, že sa konanie muselo zastaviť). Zase na druhej strane žalovaná bola úspešná preto vo výrokoch III. a IV. rozsudku. To znamená, že v pomere 50% na 50% a preto súd rozhodol tak, že stranám sa náhrada trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 (pätnástich) dní od jeho doručenia na tunajšom súde v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní musí byť uvedené, a/ ktorému súdu je určené, b/ kto ho robí, c/ ktorej veci sa týka, d/ čo sa ním sleduje a e/ podpis a uvedenie spisovej značky konania (§ 127 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.(§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť a v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§§ 371, 372 CSP).